

Ware Christelijke Religie
Hoofdstuk 11

DE TOEREKENING

626. *Het geloof van de huidige kerk, waarvan beweerd wordt, dat het alleen dit geloof is wat rechtvaardigt, en de toerekening maken één.*

628. *De toerekening, die tot het huidige geloof behoort, is tweevoudig: de ene die van de verdienste van Christus en de tweede die van het daaruit voortvloeiende heil.*

632. *Het geloof, dat de verdienste en de gerechtigheid van Christus de Verlosser toerekent, is pas ontstaan uit de besluiten van de Synode van Nicea ten aanzien van de drie goddelijke personen uit het eeuwige, welk geloof van die tijd af tot de tegenwoordige tijd toe door de gehele christelijke wereld werd aangenomen.*

636. *Het geloof dat de verdienste van Christus toerekent, was niet bekend in de apostolische kerk, die voorafging, en wordt nergens in het Woord bedoeld.*

640. *De toerekening van de verdienste en de gerechtigheid van Christus is onmogelijk.*

643. *Er is een toerekening, maar dat is er een van het goede en het boze en tevens van het geloof.*

647. *Het geloof en de toerekening van de Nieuwe Kerk kunnen geenszins tezamen zijn met het geloof en de toerekening van de vorige kerk; en wanneer zij tezamen zijn ontstaat zo'n botsing en strijd, dat het al van de Kerk bij de mens te gronde gaat.*

650. *De Heer rekt elk mens het goede toe en de hel rekt elk mens het kwaad toe.*

654. *Het geloof maakt, samen met dat waarmee het zich verbindt, het vonnis; indien het ware geloof zich met het goede verbindt, zo valt het vonnis voor het eeuwige leven; maar indien het geloof zich met het kwaad verbindt, dan valt het vonnis voor de eeuwige dood.*

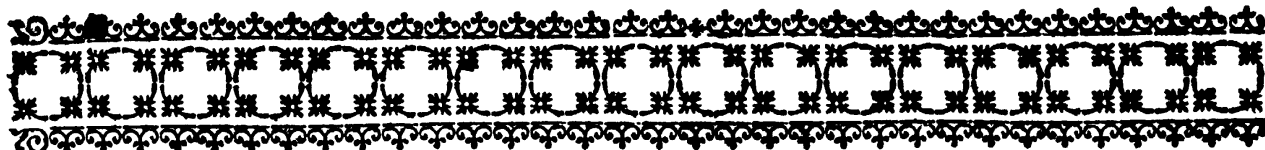
658. *Niemand wordt de gedachte toegerekend, maar de wil.*

661. *Eerste gedenkwaardigheid.*

662. *Tweede gedenkwaardigheid.*

663. *Derde gedenkwaardigheid.*

664. *Vierde gedenkwaardigheid*

Hoofdstuk 11 - DE TOEREKENING

626. Dat het geloof van de huidige kerk, waarvan beweerd wordt, dat het alleen dit geloof is, wat rechtvaardigt, de toerekening is, of dat het geloof en de toerekening in de huidige kerk één maken, komt omdat het een het ander toebehoort, of omdat het een in het ander treedt, onderling en wederkerig en maakt dat het dit is.

Want wanneer men zeg ‘het geloof’ en daarna niet toevoegt ‘de toerekening’, is het geloof louter een klank, en wanneer men zegt de ‘toerekening’ en daaraan niet toevoegt ‘het geloof’, is het ook louter een klank.

Wanneer men echter deze twee in verbinding noemt, dan ontstaat er iets gearticuleerds, maar nog zonder verstand.

Daarom is het noodzakelijk, opdat het verstand iets kan gewaarworden, er nog een derde daaraan toegevoegd wordt, hetwelk de verdienste van Christus is.

Daaruit ontstaat een stelling, die de mens met enige rede kan uitspreken; want het geloof van de huidige kerk is, dat God de Vader de gerechtigheid van Zijn Zoon toerekent, en de Heilige Geest zendt om de werkingen daarvan uit te voeren.

627. Deze drie: het geloof, de toerekening en de verdienste van Christus, zijn daarom in de huidige kerk één, en kunnen drie-in-een genoemd worden; want indien een van deze drie werd weggenomen, zo zou de huidige theologie tot niets worden, want deze hangt van die drie af, die als één worden opgevat, zoals een lange ketting van een vaste haak.

Indien men daarom òf het geloof òf de toerekening òf de verdienste van Christus wegnam, dan zouden alle dingen, die gezegd worden over de rechtvaardiging, over de vergeving van de zonden, over de levendmaking, de vernieuwing, de wederverwekking, de heiliging en over het evangelie, over de vrije keuze, over de naastenliefde en de goede werken, ja zelfs over het eeuwige leven, worden als verlaten steden of als de puinhopen van een tempel, en het geloof zelf als de standaarddrager zou niets zijn, en zo zou dus de gehele kerk een woestijn en een verlating worden.

Hieruit blijkt duidelijk, op welke zuil het huis van God heden ten dage gegrondvest is, en dat wanneer deze zuil zou worden omgetrokken, dit huis zou instorten zoals het huis, waarin de leiders van de Filistijnen en ongeveer drieduizend van het volk waren en zich vermaakten, en die, toen Simson de beide zuilen daarvan tezamen omtrok, stierven en gedood werden, (Richteren 16:29).

Dit werd gezegd, omdat in hetgeen voorafging, werd aangetoond, en in het aanhangsel aangetoond zal worden, dat dit geloof niet christelijk is, daar het van het Woord afwijkt en dat de toerekening van dit geloof zinledig is, aangezien de verdienste van Christus niet toegerekend kan worden.

**De toerekening die tot het huidige geloof behoort, is tweevoudig:
de ene die van de verdienste van Christus en de andere die van het daaruit voortvloeiende heil.**

628. In de gehele christelijke kerk wordt geleerd dat de rechtvaardiging en vandaar de zaligmaking geschiedt uit God de Vader door de toerekening van de verdienste van Christus, Zijn Zoon, en dat de toerekening geschiedt uit genade ‘wanneer en waar’ Hij wil, dus naar willekeur; en dat zij, aan wie de verdienste wordt toegerekend, onder het getal van de zonen van God worden opgenomen.

Aangezien de leiders van de kerk geen voet buiten deze toerekening gezet of hun gemoed daarboven hebben verheven, zo zijn zij ten gevolge van de inzet van ‘de uitverkiezing van God naar willekeur’ in ontzaglijke en fanatieke dwalingen gevallen en tenslotte in de verfoeilijke dwaling ten aanzien van de voorbeschikking, en ook in deze afgrijselijke dwaling, dat God geen aandacht schenkt aan de daden van het leven van de mens, maar alleen aan het geloof dat in de innerlijke dingen van zijn gemoed is gegrift.

Wanneer dan ook de dwaling ten aanzien van de toerekening niet werd vernietigd, zo zou het atheïsme het gehele christendom binnendringen, en dan zou de koning van de afgrond over hen heersen, wiens naam in het Hebreeuws is Abbadon en die in het Grieks de naam Apollyon heeft, (Openbaring 9:11).

Onder Abbadon en Apollyon wordt de verderver van de Kerk door valsheden aangeduid, en door de afgrond de plaats waar deze valsheden zijn, zie het werk, 'Onthulde Openbaring' nrs. 421,440,442.

Hieruit blijkt duidelijk, dat het dit valse en de daaruit uitgebreide reeks voortvloeiende valsheden zijn, waarover deze verderver regeert; want, zoals boven werd gezegd, hangt van deze toerekening heden ten dage het gehele theologische systeem af als een lange keten van een bevestigde haak, of zoals de mens met al zijn ledematen van het hoofd.

Aangezien deze toerekening overal regeert, is het zoals Jesaja zegt: 'De Heer zal uit Israël afhouden de kop en de staart; de geëerde is de kop en de leraar van de leugen de staart', (Jesaja 9:13,14).

629. Er wordt gezegd dat de toerekening van het huidige geloof tweevoudig is, maar niet zo tweevoudig als God en de barmhartigheid jegens allen, maar als God en de barmhartigheid jegens enkelen; of niet als de ouder en zijn liefde jegens alle uit hem voortgesproten kinderen, maar als een ouder en zijn liefde jegens het ene of het andere verwekte kind; of niet als de goddelijke Wet en haar gebod aan allen, maar als een goddelijke Wet en haar gebod aan weinigen.

Vandaar is de ene tweevoudigheid uitgebreid en ongescheiden, de andere beperkt en gescheiden; en de laatste is tweevoudigheid, maar de eerste is eenheid.

Want men leert dat de toerekening van de verdienste van Christus uit willekeurige uitverkiezing geschiedt, en dat er voor hen die zo zijn uitverkoren, een toerekening van het heil is, dus dat enigen worden aangenomen en de anderen verworpen worden.

Dit zou daarmee gelijk staan, alsof God enigen in de schoot van Abraham verhief en enigen aan de duivel als brokken overlevert; terwijl het toch de waarheid is, dat God niemand verwerpt en overlevert, maar dat de mens dit uit zichzelf doet.

630. Daarbij komt nog dat de huidige toerekening de mens alle macht uit enige vrije keuze in geestelijke dingen ontnemt en hem zelfs niet eens genoeg daarvan overlaat om het vuur van zijn klederen te kunnen uitslaan en zijn lichaam te beveiligen, of zijn brandend huis met water te blussen en zijn familie daaruit te redden.

Terwijl toch het Woord van begin tot einde leert, dat eenieder het kwaad moet schuwen, omdat het van de duivel is en uit de duivel is, en de goede dingen moet doen omdat die van God zijn en uit God zijn; en dat hij ze moet doen als uit zichzelf, terwijl het de Heer is die werkt.

Maar de huidige toerekening verklaart de macht om zo te doen als dodelijk voor het geloof en dientengevolge voor het heil, en wel om deze reden, dat niets van de mens in de toerekening zal treden en vandaar in de verdienste van Christus.

Uit deze vaststelling vloeit dit satanische voort, dat de mens volslagen onmachtig is in de geestelijke dingen.

Dit staat daarmee gelijk alsof men zegt: 'Loop, hoewel u geen voeten hebt, zelfs niet één; was u, hoewel beide handen zijn afgesneden; of: doe goed, maar slaap; of: voed u, maar zonder tong'.

Ook staat het daarmee gelijk, alsof een wil gegeven was, die geen wil is.

Kan iemand niet zeggen: 'Ik kan niet meer doen dan de tot zoutpilaar geworden echtgenote van Loth en ook niet meer dan Dagon, de god van de Filistijnen, toen in zijn tempel de ark van God werd binnengebracht.

Ik vrees dat mij, evenals hem 'het hoofd zal worden afgerukt en de vuisten van mijn handen op de drempel zullen geworpen worden', (1 Samuël 5:4); en ook niet meer dan Beëlzebub, de god van Ekron, die naar de betekenis van zijn naam alleen de vliegen verjagen kan.

Dat men heden ten dage in zo'n onmacht in geestelijke dingen gelooft, zie men in de samengebrachte stellingen met betrekking tot de vrije keuze, eerder in nr. 464.

631. Wat het eerste deel betreft van deze tweevoudigheid van de toerekening met betrekking tot de zaligmaking van de mens, namelijk de toerekening van de verdienste van Christus naar willekeur, en de toerekening van het heil als gevolg daarvan, hierin wijken de dogmatici van elkaar af.

Sommigen zeggen, dat deze toerekening een onbepaalde is uit vrije macht, en diegenen ten deel valt, van wie de uitwendige of inwendige vorm welgevallig is; anderen zeggen echter, dat de toerekening, uit vooruit weten, diegenen ten deel valt, bij wie de genade is ingegoten, en aan wie dit geloof kan worden aangepast.

Niettemin zijn deze twee meningen op één doel gericht en zijn als twee ogen, die één steen tot object hebben, of als twee oren die één gezang tot object hebben.

Op het eerste gezicht lijkt het of ze van elkaar afwijken, maar toch verbinden zij zich aan het einde werken zij samen.

Want, aangezien door beide de volledige onmacht in geestelijke dingen wordt geleerd, en al wat van de mens is van het geloof wordt uitgesloten, zo volgt, dat deze het geloof opnemende genade, die naar willekeur of uit vooruit weten is ingegoten, een dergelijke uitverkiezing is.

Want indien deze genade, die de voorafgaande genade wordt genoemd, universeel was, zo zou de aanpassing van de mens uit enige eigen macht daarbij komen, maar dit wordt echter als een melaatsheid verworpen.

Vandaar komt het dat niemand weet of hem dit geloof uit genade is geschonken, evenmin als een boomstronk of een steen, van welke aard hij was toen hem dit werd ingegoten.

Want er bestaat geen teken dat daarvan getuigenis aflegt, wanneer de naastenliefde, de vroomheid, de betrachtning van een nieuw leven en het vrije vermogen om zowel het goede als het boze te doen, de mens wordt ontzegd.

De tekenen van dit geloof, die in de mens getuigenis afleggen, die men aangeeft, zijn allemaal beuzelingen en niet anders dan de voorspellingen van de Ouden uit de vlucht van vogels, of de waarzeggingen van de sterrenwichelaars uit de sterren, of van de spelers met hun dobbelstenen.

Dergelijke dingen en nog erger belachelijke consequenties volgen uit de toegerekende gerechtigheid van de Heer, welke tezamen met het geloof, waaraan de naam van die gerechtigheid gegeven wordt, in de uitverkoren mens gelegd.

Het geloof, dat de verdienste en de gerechtigheid van Christus de Verlosser toerekent, is pas ontstaan uit de besluiten van de synode van Nicea, ten aanzien van de drie goddelijke personen uit het eeuwige, welk geloof van die tijd af tot de tegenwoordige tijd toe door de gehele christelijke wereld werd aangenomen.

632. Wat de synode van Nicea zelf betreft, keizer Constantijn de Grote hield op aanraden van Alexander, bisschop van Alexandrië, deze uit alle bisschoppen uit Azië, Afrika en Europa samengeropen synode in zijn paleis te Nicea, een stad in Bithynië, om de ketterij van Arius, een presbyter van Alexandrië, die de goddelijkheid van Jezus Christus loochende, vanuit de Heilige Letteren te bestrijden en te verdoemen.

Dit vond plaats in het jaar van onze Heer 325.

Dat die samen geroepen tot het besluit kwamen, dat er drie goddelijke personen: Vader, Zoon en Heilige Geest uit het eeuwige geweest zijn, kan voornamelijk blijken uit de twee geloofsbelijdenissen, die de Niceaanse en de athanasische genoemd worden.

In de Niceaanse leest men: 'Ik geloof in een God de Vader, de Almachtige, Maker van hemel en aarde, en in een Heer, Jezus Christus, de Zoon van God, de enigverwekte uit de Vader, geboren vóór alle eeuwen, God van God, medezelfstandig met de Vader, die neerdaalde uit de hemelen en vlees geworden is van de Heilige Geest uit de maagd Maria; en in de Heilige Geest, Heer en Levensmaker, die uit de Vader en de Zoon voortgaat, die tezamen met de Vader en de Zoon aanbeden en verheerlijkt wordt'.

In de athanasische geloofsbelijdenis staat het volgende: 'Het katholieke geloof is dit, dat wij één God in een Drievuldigheid, en de Drievuldigheid in de eenheid vereren, zonder de personen te vermengen en zonder de substanties te scheiden.

Maar aangezien wij door de christelijke waarheid gedreven worden, elke persoon afzonderlijk als God en Heer te belijden, zo wordt het ons voor de katholieke godsdienst verboden, drie Goden of drie Heren te zeggen', dat wil zeggen: het is veroorloofd drie Goden en drie Heren te belijden, maar niet het te zeggen; en zij mogen het niet zeggen, omdat de godsdienst het verbiedt, maar zij mogen het belijden, omdat de waarheid het voorschrijft.

Deze athanasische geloofsbelijdenis werd terstond na afloop van het concilie van Nicea door een of meer van hen die het concilie hadden bijgewoond, samen geschreven en ook aangenomen als oecumenisch of katholiek.

Hieruit blijkt duidelijk, dat toen het besluit werd uitgevaardigd dat drie goddelijke personen uit het eeuwige erkend moeten worden, en dat men, hoewel elk persoon afzonderlijk op zichzelf God was, nochtans niet drie Goden en Heren moet zeggen, maar *Één*.

663. Dat het geloof aan drie goddelijke personen van die tijd af werd aangenomen en door alle bisschoppen, hiërarchen, kerkvorsten en presbyters tot op de tegenwoordige tijd bevestigd en gepredikt, is in de christelijke wereld bekend.

En aangezien zich daaruit de overreding van het gemoed ten aanzien van drie goden verbreidde, kon geen ander geloof worden uitgebreed dan dat, wat aan deze drie in hun volgorde was aangepast, namelijk: dat men zich tot God de Vader moet wenden en Hem moet afsmeaken dat Hij de gerechtigheid van Zijn Zoon zal toerekenen, of dat Hij zich zal erbarmen ter wille van het lijden aan het kruis van de Zoon, en de Heilige Geest zal zenden om de middelen en de laatste heilseffecten uit te werken.

Dit geloof is de vrucht die uit deze twee belijdenissen werd geboren; maar wanneer de windsels worden afgewikkeld, komen er dan niet één maar drie tevoorschijn, eerst verbonden als in een omhelzing, maar weldra gescheiden, want zij stellen vast, dat het wezen het verbindt, maar dat de eigenschappen, dus de schepping, de verlossing, de werking of de toerekening, de toegerekende gerechtigheid en de bewerkstelling hen scheiden.

Dit is de reden, dat zij, hoewel zij uit drie goden er één samenstelden, toch uit drie personen niet één maakten, en dit opdat de voorstelling van drie goden niet uitgewist zou worden.

Want zolang elk persoon afzonderlijk voor God wordt gehouden, zoals in de geloofsbelijdenis wordt gezegd, dan zou, indien dan op consequente wijze de drie personen een enkele persoon werden, het gehele huis dat op deze drie als op zuilen is gebouwd, in puin vallen.

Dat deze synode de drie goddelijke personen uit het eeuwige invoerde, vond hierin zijn oorzaak, dat zij het Woord niet behoorlijk doorvorst hadden en vandaar geen ander toevluchtsoord tegen de arianen vonden.

Dat zij naderhand deze drie personen, waarvan ieder een god op zichzelf is, in één God samenvatten, vond plaats uit vrees, door ieder redelijk godsdienstige in de drie werelddelen van een geloof in drie goden beschuldigd en gelasterd te worden.

Dat zij een aan de drie goden in volgorde aangepast geloof leerden, vond hierin zijn oorzaak, dat uit dit beginsel geen ander geloof voortvloeit.

Daarbij komt nog, dat wanneer een van de drie werd overgeslagen, de derde niet gezonden zou worden en zo dus alle werking van de goddelijke genade vruchteloos zou zijn.

634. Maar de waarheid zal verkondigd worden: toen het geloof in drie goden in de christelijke kerken werd ingevoerd, hetgeen plaatsvond vanaf de tijd van het concilie van Nicea, verbanden zij het goede van de naastenliefde en al het ware van het geloof, want deze twee gaan geenszins samen met de eredienst van het gemoed van drie goden en met tegelijkertijd de eredienst met de mond van één God.

Want het gemoed loochent wat de mond spreekt en de mond loochent wat het gemoed denkt.

Het gevolg hiervan is, dat er noch een geloof in drie goden, noch een geloof in één God is.

Hieruit blijkt duidelijk, dat de christelijke tempel vanaf die tijd niet alleen scheuren heeft gekregen maar in puin is gevallen.

En dat vanaf die tijd, 'de put van de afgrond werd geopend, waaruit rook, als rook van een grote oven opging, en de zon en de lucht verduisterd is, en daaruit sprinkhanen op het land uitgingen', (Openbaring 9:2,3).

Men zie de verklaring hiervan in het werk 'Onthulde Openbaring'.

Ja, vanaf die tijd is de verlating begonnen en aangegroeid, welke door Daniël werd voorspeld: 'Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting [verlating], waarvan door de profeet Daniël gesproken is, op de heilige plaats ziet staan – wie het leest geve er acht op – laten dan wie in Judéa zijn, vluchten naar de bergen', (Mattheüs 24:15); en tot dit geloof en de toerekening ervan zijn de arenden vergaderd, ' (Mattheüs 24:28).

Onder de arenden worden daar de lynxogige kerkvorsten verstaan.

Indien men zegt dat het concilie, waarin zo vele bisschoppen en geleerde mannen zaten, dit besluit met algemene stemmen uitvaardigden, zo moet gevraagd worden, wat voor vertrouwen kan er gesteld worden in concilies, wanneer rooms-katholieke concilies ook met algemene stemmen tot het pauselijk stadhouderschap hebben besloten en eveneens de aanroeping van de heiligen, de verering van beelden en beenderen, de verdeling van de heilige eucharistie, het vagevuur, de aflaten en tal van dergelijke dingen meer.

En wat voor vertrouwen kan er gesteld worden in concilies, wanneer dat van Dordrecht ook met algemene stemmen de afschuwelijke voorbeschikking vaststelde en dit ophief als het palladium van de godsdienst.

Maar, mijn lezer, geloof niet concilies, maar geloof het Heilige Woord, en wend u tot de Heer, en u zult verlicht worden; want Hij is het Woord, dat wil zeggen, het Goddelijk Ware zelf daarin.

635. Tenslotte zal deze verborgenheid geopenbaard worden: in zeven hoofdstukken in de Openbaring wordt de voleinding van de huidige kerk beschreven, op een soortgelijke wijze als de verwoesting van Egypte beschreven wordt, en beide door dergelijke plagen, waarvan elk op geestelijke wijze een bepaald valse betekent, dat haar verwoesting tot aan de ondergang toe uitbreidt.

Vandaar wordt ook de kerk, die heden ten dage te gronde is gericht, geestelijk genomen de Egyptische wordt genoemd, 'En hun lijk zal liggen op de straat van de grote stad, die geestelijk genaamd wordt Sodom en Egypte, alwaar ook hun Heer gekruisigd werd', (Openbaring 11:8).

De plagen in Egypte bestonden hierin dat ‘de wateren in bloed veranderd werden, waardoor alle vis stierf en de rivier stinkend werd’, (Exodus 7).

Iets dergelijks wordt gezegd in de Openbaring: ‘En de tweede engel blies de bazuin, en er werd iets als een grote berg, brandend van vuur, in de zee geworpen, en het derde deel van de zee werd bloed, en het derde deel van de schepselen in de zee, die leven hadden, stierf, en het derde deel van de schepen verging’, (Openbaring 8:8;16:3).

Door het bloed wordt het vervalste goddelijk Ware aangeduid, zie het werk ‘Onthulde Openbaring’, nrs. 379,404,681,687,688; en door de vissen die toen stierven, de gestorven waarheden in de natuurlijke mens, zie nrs. 290,405.

In het land Egypte werden kikvorsen voortgebracht, (Exodus 8); er wordt ook iets over kikvorsen gezegd in de Openbaring (16:13).

Door de kikvorsen worden de redeneringen aangeduid uit de begeerte om de waarheden te vervalsen, zie het werk ‘Onthulde Openbaring’, nr. 702.

In Egypte werden boosaardige zweren gebracht op mens en beest, (Exodus 9) eveneens in de Openbaring (16:2).

Door de zweren worden de innerlijke boosheden en valsheden aangeduid, die het goede en het ware in de Kerk vernietigen, zie ‘Onthulde Openbaring’, nr. 678.

In Egypte ontstond een hagel met vuur vermengd, (Exodus 9); evenzo in de Openbaring (8:7; 16:21).

Hagel betekent het helse valse, zie ‘Onthulde Openbaring’ nrs. 399,714.

Over Egypte werden sprinkhanen gezonden, (Exodus 10); eveneens in de Openbaring (9:1 tot 11).

Sprinkhanen betekenen de valsheden in uitersten, zie ‘Onthulde Openbaring’, nrs. 424,430.

Over Egypte werd een dikke duisternis gebracht, (Exodus 10); desgelijks in de Openbaring (8:12).

Duisternis betekent de valsheden die ontstaan òf uit onwetendheid òf uit de valsheden van de godsdienst òf uit de boosheden van het leven, zie ‘Onthulde Openbaring’, nrs. 110,413,695.

Tenslotte kwamen de Egyptenaren om in de zee Suph, (Exodus 14); in de Openbaring echter de draak en de pseudoprofeet in de poel van vuur en van sulfer, (Openbaring 19:20;20:10).

Beide, de zee Suph en deze poel, betekenen de hel.

Dat over Egypte en over de kerk, waarvan de voleinding en einde in de Openbaring wordt beschreven, dergelijke dingen worden gezegd, komt omdat onder Egypte de Kerk wordt verstaan, die in haar begin voortreffelijk was.

Daarom wordt Egypte, voordat zijn Kerk verwoest was, met de tuin van Eden en de tuin van Jehovah vergeleken, (Genesis 13:10; Ezechiël 31:8), en ook de hoeksteen van de stammen, zoon der wijzen en koning der oudheid genoemd, (Jesaja 19:11,13).

Meer met betrekking tot Egypte in zijn oorspronkelijke staat en in zijn verwoeste staat, zie ‘Onthulde Openbaring’, nr. 503.

Wordt vervolgd.